

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

A man and a woman are shown in profile, facing each other and kissing. The woman has long brown hair and is wearing a dark, textured top. The man is wearing a grey beanie and a colorful plaid shirt. They are standing in a field of tall green grass under a bright, hazy sky.

*Tema viimane
esimene kohting*

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Her Last First Date
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2007 by Susan Mallery, Inc.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11353818
ISBN 978-9949-82-319-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis lugeja!

Armumises on midagi imelist ja maagilist, aga probleemid perekonnaga võivad sellele tõeliseks takistuseks saada. Miks on nii, et inimesed, keda me maailmas kõige rohkem armastame, on ühtlasi ka need, kes asjad kõige raskemaks teevad, mõnikord isegi tahtmatult?

Crissy puhul on kõnealuseks perekonnaks imetore abielupaar, kes adopteeris omal ajal lapse, kellest tema loobus. Kaksteist aastat pärast selle teo sooritamist tahab Crissy väga oma pojaga kontakti saada. See näib olevat üsna lihtne, kuid loomulikult ei ole seda kohe üldse mitte. Siis veel lisaks see armumine: õige mees valel ajal... ja vales kohas!

Mulle meeldib väga kirjutada perekondadest ja sõpradest. „Tema viimane esimene kohting“ andis mulle võimaluse uurida mõlema maailma parimat osa. Kui olete lugenud kaht esimest raamatut „Üllatusabielu“ sarjast, on teil võimalus end vanade sõprade tegemistega taas kurssi viia. Kui see sari on aga teie jaoks uus, siis tere tulemast! „Tema viimane esimene kohting“ on iseseisev lugu.

Nautimist ja lugemisrõõmu teile!

Esimene peatükk

Crissy Phillips uskus, et šokolaad ravib südamevalu, et see toimib ravimina kõige puhul... kõigil teistel, aga mitte temal. See oligi põhjuseks, miks ta oli viimased viisteist minutit Kumquat Dineri ees seisnud, selle asemel, et sisse oma kokkusaamisele minna. Sisenemine tundus liiga palju endale andestamisena, ja seda ei olnud Crissy veel valmis tegema.

Ta teadis kõiki argumente. Ta oli olnud noor. Ta oli teinud parima valiku, mida tol ajal teha sai. Kui mõni tema sõber oleks samas olukorras, soovitaks Crissy tal rõõmsameelselt sellest üle saada ja oma eluga edasi minna. Miks on teistele inimestele alati palju lihtsam nõu anda kui iseendale? Miks näib kõikide teiste elu nii kergesti parandatav olevat, samal ajal kui tema enda oma üüratu segadusena tundub? Miks ta keset söögikoha parkimisplatsi iseendaga räägib?

Crissy astus ühe sammu kohviku ukse poole ja jäi siis seisma.

Lihtsalt tee seda, ütles ta endale. Tee seda, tee seda, tee seda.

Kui see ei toiminud, viskas ta pea selga ja tundis kuklal äsja lõigatud juuste kerget puudutust. Ta oli kulutanud üle kahe-

saja dollari punastele ja kuld kollastele salkudele ning äärmiselt moodsale soengule, mis tegelikult tema näoga sobis. Kas ta siis ei taha oma uue ja täiustatud välimusega uhkeldada?

Crissy vihkas otsustusvõimetust ja ebakindlust. Ta oli edukas ärinaine, võimekas inimene. Ta langetas otsuseid kergesti, ja kui kõrvale jätta kudumiskursus, kus ta oli täielik käärd, oli ta edukas kõikjal, kuhu iganes läks.

Muidugi mitte sõna-sõnalt.

See on üks kokkusaamine. Kui hirmus see olla saab? Tal on tõesti vaja...

Söögikoha uks avanes ja pikk, kena välimusega mees astus välja. Tal olid punakaspruunid juuksed, üllatavalt sarnased Crissy enda juuste loomulikule toonile, ning silmad, mille koht oli Sunset Stripi reklaamtahvliel. Vihmajärgse sambla karva, raamitud pikkade tihedate ripsmetega. Crissy ei pidanud end väga sentimentaalseks inimeseks, aga ta mõtles, et üks ood või paar neile silmadele võiks vägagi asjakohane olla.

„Tere,“ ütles mees naeratades. „Kas sina oled see, keda ma siin oodanud olen?“

See oli avalause, mis vääricks filmi tunnusmuusikat, mõtles Crissy naeratades. „Sa unustasid „kogu oma elu“. Et see küsimus tõeliselt toimiks, on sellesse vaja löövet fraasi.“

Mehe naeratus laienes ning ta heitis pilgu käekellale. „Rohkem nagu viimased kümme minutit. Kas sina oled Crissy?“

Crissyl ei olnud vaja saatanaga otsesest kohtumist otsima minna. Too oli ise tema juurde tulnud. Ehkki Josh Daniels ei olnud tegelikult saatan. Ta oli kena mees, kes oli end Crissy venna soovitus peale appi pakkunud. Tegelikult oli käibel olnud sõna „hõlbustama“, kuid Crissy ei suutnud seda kunagi lauses kasutada, ilma et see poleks teda naerma ajanud.

„Tere, Josh,“ ütles ta. „Meeldiv kohtuda.“

Mees kergitas kulme. „Ma ei ole kindel, et meeldiv see õige sõna on. Sa oled viimased kümme minutit siin väljas seisnud,

üritades otsustada, kas tulla sisse või ei. Nii et kas selleks olin mina või asjaolud, mis sind parkimisplatsil tantsima panid?”

„Ma ei tantsinud,“ ütles Crissy pirtsakalt, üritades eirata tõsiasja, et mees oli teda ilmselt näinud ja ära arvanud, et tal on nende kohtumise suhtes pisut vastakad tunded. „Ma üritasin ühendust saada oma sisemise...“

„Minaga?“ pakkus mees.

Ehkki nõrk, see toimis. „Just,“ vastas Crissy.

„Kas oled nüüd sellega ühendas?“ küsis Josh.

Nii palju, kui see võimalik on. „Kõik on korras.“

„Tore.“ Mees tõmbas ukse lahti. „Ma võtsin meile laua. Sealt avaneb suurepärase vaade parklale. See meeldib sulle. Ole nüüd, see pole nii hull.“

Kuna Crissy oli ise seda kohtumist soovinud, ei olnud tal muud valikut, kui mehele eredalt valgustatud ruumi järgneda. Josh läks ees ruumi tagaosas oleva laua juurde, kust avanes tõe-
poollest, kahjuks, selge vaade parkimisplatsile.

„Nii et sa olid tunnistajaks minu meeltesegaduse hetkele,“ ütles Crissy end pingile istuma libistades. „Kui lohutav. Nüüd, kui olen end oma kõige halvemas seisundis näidanud, on mul ainult ühes suunas minna.“

Josh võttis istet tema vastas teisel pool lauda. „Kui see on sinu kõige halvem seisund, läheb sul palju paremini kui enamikul inimestel.“ Ta nõjatus tahapoole ja silmitses naist. „Tunnistagem, et see olukord on ebatavaline ja kohmetust tekitav. Seega me võtame seda aeglaselt. Räägime mõnda aega tavalistest asjadest. Kuidas see kõlab?“

„Hästi,“ tunnistas Crissy. „Sa oled selle kõige juures tõeliselt meeldiv.“

„Ma olen tõeliselt meeldiv mees. Uskumatult intelligentne ja andekas... aga ärme räägime minust.“

Crissy muigas. „Kui värskendav kohata meest, kes teab oma kohta universumis.“

Ettekandja saabus kahe menüüga. Nii Crissy kui Josh tellisid kohvi. Kui nad olid üksi jäänud, ütles Crissy: „Tänan, et minuga kohtuma nõustusid. Pete ja Abbey on alati nii avatud ja lahked olnud. Ma ei tundnud lihtsalt kunagi, et on õige...”

Crissy jäi vait ja surus huuled kokku. Ei. Ta räägib nüüd tõtt, isegi kui see ei ole ilus ega heida talle head valgust.

„Kuni viimase ajani on Brandon olnud minu jaoks rohkem teooria kui päris laps, kelle ma lapsendada andsin,“ tunnistas ta. „Iga kord, kui Abbey mulle kirja saatis või helistas, ei teadnud ma, mida öelda. Lihtsam oli eemal püsida.“

Ettekandja naasis kahe kohvikruusiga ning lahkus siis.

„Ma ei ole siin selleks, et probleeme tekitada,“ lisas Crissy. „Ma lihtsalt arvasin, et oleks ehk tore, kui saaksin temaga kohutada või midagi.“

Ta mõtles, kas Josh teeb iroonilise märkuse teemal, et ta on kolmekümnendais ja kuuleb lõpuks oma bioloogilise kella esimesi, mitte just väga vaikseid tiksatusi, või võtab kaitsepositsiooni. Selle asemel mees hoopis silmitses teda mõtlikult oma tundeküllaste roheliste silmadega ega öelnud midagi.

„Mida sa mõtled?“ küsis Crissy pärast paariminutilist vaikust.

„Et sa oled veetnud palju aega, piitsutades end selle eest, et lapse adopteerida andsid. Sa olid kui vana, seitseteist?“

Kui ta rasedaks jäi, aga kaheksateist, kui poeg sündis. „Ma olin keskkooli lõpetanud,“ ütles Crissy, olemata kindel, kas ta selgitas olukorda või üritas meest enda peale karjuma panna.

Sest Joshil oli õigus. Ta tõepoolest piitsutas end palju. Ta oli valinud lihtsa väljapääsu – ta oli valinud elu, mida oli endale planeerinud, selle asemel, et ise oma last kasvatada. Ükskõik, kuidas ta ka fakte ümber paigutas, ei paistnud tal õnnestuvat end auväärse osapoolena näha.

Josh silmitses teda jätkuvalt. „Abbey ei saa lapsi. Ta rääkis sulle seda, kas pole?“

Crissy noogutas. „Esimesel korral, kui kohtusime. Temaga oli juhtunud õnnetus, kui ta oli noorem, ja selle tulemusena ei saa ta nüüd lapsi. Nad hakkasid Pete'iga lapsendamisvõimalusi uurima kohe, kui olid abiellunud. Minu vanemad tundsid nende advokaati ja nende esimesel pulma-aastapäeval me kohtusime, et rääkida sellest, et nad võtavad Brandoni endale.“

Crissy ei mäletanud palju sellest kohtumisest peale selle, et Pete ja Abbey olid mõlemad olnud uskumatult meeldivad ja mõistvad. Ta oli end otsekohe selle noorpaariga mugavalt tundnud ja teadnud, et nad on õige valik. Aga ta ei olnud nõus olema osaks nende perest, ükskõik kui sageli nad teda ka enda juurde kutsusid. Ta ei saanud seda endale lubada – see oli tema karistus.

„Mina näen asja nii,“ ütles Josh. „Pete ja Abbey tahavad mõlemad tervet lasteaeda. Sina andsid neile nende esimese lapse. Miks ma ei peaks arvama, et see oli midagi superägedat?“

Hoolimata tundesööstust, mis hetkel läbi Crissy keha voogas, ta naeratas. „Superäge?“

Mees muigas. „Sa võid valida mõne teise sõna, kui soovid.“

„Ei, see toimib.“ Crissy võttis salvrätiku ja hakkas seda voltima. „Okei, veel üks küsimus. Miks sa selle asja suhtes nii kena oled? Sellest on möödas peaaegu kolmteist aastat. Pärast kogu seda aega tahan ma lõpuks Brandoniga kohtuda. Kas nad ei karda, et ma võin midagi kohutavat teha? Näiteks ta endale tagasi võtta või üritada tema elus kõige tähtsamaks inimeseks saada?“

„Kas üritad?“

„Ei, aga nemad seda ei tea.“

Josh rüüpas kohvi. „Jah, teavad küll.“

Kuna nad on kenad inimesed, mõtles Crissy, meenutades taas nende esimest kohtumist. Ehkki ta hindas kena-olemist, ei olnud ta antud olukorras kindel, et seda usaldab.

„Ma tahan Brandoniga kohtuda.“ Ta ütles neid sõnu esimest korda elus. Ta oli neid kirjutanud Abbeyle saadetud meilis, kuid ei olnud kunagi varem päriselt kõva häälega välja öelnud. „Ma tahan teda tundma õppida. Aga mitte intensiivsel moel. Kuidagi lihtsalt ja igapäevaselt.“

„Seda annab korraldada.“

„Ma ei ole valmis talle ütlema, kes ma olen,“ jätkas Crissy. See otsus oli palju rohkem Brandoni kui tema huvides. Kuigi poiss teab, et on lapsendatud ning et kusagil maailmas on tal ka bioloogiline ema, on teadmine ja kohtumine kaks eri asja. Ta on alles laps. Nad peaksid teineteist tundma õppima, enne kui probleemidesse satuvad.

„Abbey rääkis mulle, mida sa tundsid ja miks. Me mõistame kõik sinu loogikat.“ Josh kallutas end naise poole. „Crissy, kõik on korras. Pete ja Abbey on lootnud, et sa Brandonit tundma õppida tahad. Nad arvavad, et bioloogilise ema olemasolu Brandoni elus annab talle sideme tema pärandiga.“

„Tema pärandiga? Suurepärane. Nüüd ma tunnen end nagu mingi ehitis.“

Josh pugistas naerda. See oli madal soe heli, mis lödvendas Crissy pinget.

„Sa ei näe kohe üldse ehitise moodi välja. Usu mind,“ ütles mees.

Naljakas oli selle juures see, et Crissy tahtiski uskuda. Josh Danielsi juures oli midagi sellist, mis pani teda arvama, et võib-olla, kõigest võib-olla laheneb kõik.

„Mul on see näriv karistada saamise tunne,“ ütles Crissy, ilma et oleks kavatsenud seda kõva häälega teha. „Et ma peaksin olema või et ma saan selleks.“

„Sest sa tahad kohtuda lapsega, kelle adopteerida andsid?“

„Mingil määral.“ See tunne oli veel ebamäärasem. Pigem eelseisev hukatus kui tegelik sündmus. „Nagu ma ei vääricks uut võimalust, kui asi seda puudutab.“

Josh silmitses teda. „Ma ei ole psühholoog,“ alustas ta.

Kõigele vaatamata Crissy naeratas. „Oh ei. Sellele väitele järgneb tavaliselt sõna „aga“ ning mõni nõuanne või arvamus.“

„Sa arvad, et tead kõike.“

„Ma tean tegelikult palju.“

Josh rüüpas kohvi. „Ma ei ole professionaal, aga...“

„Näed siis?“

Mees eiras teda. „Aga mulle näib, et ainuke inimene, kes kavatseb siin kohut mõista ja karistada, oled sina. Võib-olla on aeg edasi liikuda.“

Arukas nõuanne. Nõuanne, mida ta peaks kuulda võtma.